

Ada Gonzalez, debut în baletul GISELLE

(Grigore Constantinescu – 30 mai 2017)

Premiera cu „Giselle” de Adolphe Adam la Opera din București a avut loc în stagiunea 1962-1963, regia și coregrafia fiind semnate atunci de Vasile Marcu.

Fără a propune o cronologie integrală, Compania de balet, de la premiera cu Alexa Mezincescu în rolul titular, înscrie în istoria sa personalități remarcabile pentru baletul clasic, artiste care au dat viață rolului creat de Carlotta Grisi la Paris, în 1841. Pe scena Capitalei le-am admirat pe Magdalena Popa, Leni Dacian, Aurora Rotaru, Cristina Opincaru, Adina Tudor, Simona Șomăcescu, Corina Dumitrescu, Bianca Fota, Adela Crăciun, Cristina Dijmaru. Cu prilejul participării la cea de-a treia ediție a Festivalului Internațional de Dans de la Paris, din 1965, Magdalena Popa a fost distinsă cu Premiul de interpretare pentru rolul Giselle.

Acest crâmpei de istorie revine în memoria publicului la debutul balerinei Ada Gonzalez, artistă a cărei carieră, ca balerină clasică, a fost formată în Spania, îndrumată de Roser Muñoz și Joan Boix la „Centre de Dansa de Catalunya” în Barcelona. După trasee numeroase, pe scenele coregrafice, inclusiv în România, a devenit solistă a Operei bucureștene. Promovarea aceasta i-a oferit ocazia de a debuta săpămâna trecută în rolul principal al baletului „Giselle”. I-am urmărit evoluția de-a lungul celor două acte, solista dovedind abilități tehnice și o cunoaștere temeinică a partiturii coregrafice, de la pitorescul rustic în prima parte, la o corectă stăpânire a scriiturii clasice în partea a doua, ca silfidă. Fizicul miniatural o avantajează în compoziția gestuală a dansului care, probabil în viitor, va obține mai multe mijloace de expresie și relaționare cu partenerii.

De altfel, în aceste condiții de colaborare, Robert Enache, în Albert, a excelat urmărindu-o, întregind cu expresivitate scenele de teatru-dans de remarcabilă virtuozitate. Contribuțiile distribuției, ale solourilor (Mihaela Soare – Mirta, Sergiu Dan Hans – debut, Remi Tomioca și Valentin Soica, Pas de deux) și ansamblurilor, în montarea din 2009 semnată de Mihai Babușcă și scenografia Adriana Urmuzescu, au fost de natură să obțină o reacție entuziastă a spectatorilor, mai cu seamă pentru tabloul silfidelor.

Ciprian Teodorașcu și-a demonstrat disponibilitatea de a obține un discurs convingător al orchestrei în reprezentațiile ce îmbină programatismul cu acompaniamentul de balet.

Din ceea ce cunoaștem, debuturile în spectacolele de balet ale Operei nu sunt prea numeroase. Cu fiecare asemenea eveniment sunt convins că realizările devin mai bogate, lansând noi oferte ale tinerelor talente, ce consolidează, asemenea Adei Gonzalez, dialogul cu publicul, dornic de noi descoperiri.